

Arrest

nr. 204 832 van 1 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Dirk GEENS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, is het Rijk binnengekomen in april 2016 in het bezit van een visum C. Sedert het verstrijken van haar visum verblijft verzoekster illegaal in het land.

1.2. Op 5 oktober 2017 dient zij een aanvraag in op basis van artikelen 58 en 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) omdat zij niet vanuit de bevoegde Belgische ambassade in haar land van herkomst een aanvraag kan indienen. Die aanvraag wordt onontvankelijk verklaard op 27 februari 2018. Op dezelfde dag werd een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven (bijlage 13).

1.3. Op 27 juni 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 juni 2017 aangetekend verzonden.

1.4. Op 28 mei 2018 werd zij aangetroffen in illegaal verblijf. Zij kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering onder een bijlage 13septies. Er werd tevens een inreisverbod opgelegd.

BESTREDEN BESLISSING:

"Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: [J.]

voornaam: [F.]

geboortedatum: 19.11.1988

geboorteplaats: paramaribo

nationaliteit: Suriname

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 28.05.2018 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene werd gehoord door politie van Antwerpen op 28.05.2018 en verklaart dat ze in België geen partner en kinderen heeft. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen

Betrokkene werd gehoord door politie van Antwerpen op 28.05.2018 en verklaart dat ze geen medische problemen heeft en geen ziekte heeft die haar belemmert om te reizen of terug te keren naar haar land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

*Het feit dat betrokkene's broers [J.G.] (*15.08.1984) legaal in België verblijft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met het gezin van haar broer. Zij toont immers niet aan dat zij ten laste is van haar broer. Betrokkene verklaart dat ze haar schoonzus mee helpt sinds de bevalling van haar tweede kind. Zij tonen echter niet aan dat er geen andere familieleden zijn die mee kunnen helpen binnen het gezin. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene's broer kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Suriname en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Suriname vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar werd betekend op 28.03.2018. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 28.05.2018 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene reisde op 2.04.2016 de Schengenzone met een geldig visum C, afgeleverd door de Franse diplomatieke autoriteiten.

Op 5.10.2017 diende betrokkene een aanvraag verblijfsmachtiging in op basis van buitengewone Omstandigheden (artikelen 58 en 9bis van de wet van 15.12.1980). Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 27.02.2018. Deze beslissing is aan betrokkene betekend op 28.03.2018 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 28.03.2018), geldig 30 dagen. Betrokkene diende op 12.04.2018 een verzoeken tot schorsing in van het bevel om het grondgebied te verlaten en de weigeringsbeslissingen. Beide beroepen hebben geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Suriname wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op Suriname niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Het feit dat betrokkenes broers [J.G.] (*15.08.1984) legaal in België verblijft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met het gezin van haar broer. Zij toont immers niet aan dat zij ten laste is van haar broer. Betrokkene verklaart dat ze haar schoonzus mee helpt sinds de bevalling van haar tweede kind. Zij tonen echter niet aan dat er geen andere familieleden zijn die mee kunnen helpen binnen het gezin. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes broer kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Suriname en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Suriname vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene werd gehoord door politie van Antwerpen op 28.05.2018 en verklaart dat ze in België geen partner en kinderen heeft. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene werd gehoord door politie van Antwerpen op 28.05.2018 en verklaart dat ze naar België is gekomen voor gezinshereniging met haar ex-partner [S.H.]. Betrokkene verklaart dat ze niet is terug

gekeerd naar Suriname omdat ze daar niets meer heeft. Ze verklaart afhankelijk te zijn van haar broer die hier in België woont. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het (land waarnaar zij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord door politie van Antwerpen op 28.05.2018 en verklaart dat ze geen medische problemen heeft en geen ziekte heeft die haar belemmert om te reizen of terug te keren naar haar land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar werd betekend op 28.03.2018. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Suriname.”

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

2.2.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door verweerder niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 1, 11°, 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met de artikel 3, 7 en artikel 7, 4 van de Terugkeerrichtlijn, artikel 3 van de formele motivering van de bestuurshandelingen en de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motivering.

Verzoekster licht dit als volgt toe:

“1. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7, eerste alinea, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

2. In toepassing van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet stelt letterlijk: “De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten” (zie ook artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn).

De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: “Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1”.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°).

Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: “Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1”.

Indien de verwerende partij toepassing maakt van een restrictieve omschreven geval in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, dan dient de beslissing tot verwijdering “een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn” te bepalen (artikel 74/14, §3 in fine Vreemdelingenwet).

Het komt binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij toe om een termijn te bepalen. De motieven tot het bepalen van de termijn, dienen expliciet opgenomen te worden, gelet op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

3. In casu wordt door de gemachtigde toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet om zowel af te wijken van de termijn van 30 dagen als het opleggen van een termijn van nul dagen.

Zowel bij de beslissing tot het afwijken van de termijn van dertig dagen als bij de beslissing om geen termijn op te leggen, gaat de verwerende partij uit van de bewering dat er sprake zou zijn van een risico op onderduiken.

De rechtsgrondslag voor deze beslissing wordt expliciet gezocht in artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet.

Artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet stelt:

§3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Artikel 7, 4 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat:

Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.

Artikel 3, 7 van de Terugkeerrichtlijn omschrijft het “risico op onderduiken” als volgt:

“risico op onderduiken”: het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht;

De Terugkeerrichtlijn vereist derhalve dat er in de wetgeving zelf objectieve criteria worden vastgesteld op basis waarvan het risico op onderduiken moet worden bepaald.

Uit de rechtspraak van de Raad van State en het Hof van Justitie (de arresten Sagor, Mahdi en Al Chodor) volgt dat het vaststellen van een risico op onderduiken niet enkel moet berusten op een individueel onderzoek van het specifieke geval, maar ook op objectieve criteria die in de wetgeving vastgelegd zijn (HvJ 6 december 2012, C-430/11, Sagor, pt. 41; HvJ 5 juni 2014, nr. C-146/14PPU, pt. 66; HvJ 11 juni 2015, C-554/12, C-554/12, Z.Zh. en O., pt. 49; HvJ 15 maart 2017, C-528/15, Al Chodor, pt. 41-47).

Door de verwerende partij werd echter nergens uiteengezet op basis van welke wettelijke objectieve criteria dit risico op onderduiken, dat in de bestreden beslissing wordt weerhouden, is gebaseerd.

In de bestreden beslissing wordt nergens een rechtsgrondslag (voor de objectieve criteria die in de wetgeving zijn opgenomen) vermeld.

Het behoort niet toe aan verzoekster noch aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om eigenhandig de rechtsgrondslag van de bestreden beslissing alsnog trachten te zoeken.

Dit vormt een schending van de formele motiveringsplicht, evenals een schending van artikel 74/14, §, 1° Vreemdelingenwet samengelezen met artikel 3, 7 Terugkeerrichtlijn en artikel 7, 4 Terugkeerrichtlijn.

4. *Louter ter aanvulling, wijst verzoekster nog op het volgende.*

Verweerder verwijst naar een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat werd betekend op 28 maart 2018. Door verzoekster werd een beroep tot schorsing en nietigverklaring ingediend tegen dit beroep. Deze procedure is hangende, waardoor verzoekster tegelijkertijd met huidig verzoekschrift vraagt om voorlopige maatregelen. Bij een eventuele schorsing van deze beslissing, kan verweerder geenszins meer stellen dat verzoekster geen gevolg zou hebben gegeven aan deze verwijderingsmaatregel.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Hieraan werd in casu, gelet op bovenvermelde redenen, niet voldaan."

2.3.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt *prima facie* vast dat *in casu* de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing. Zo wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Verder wordt met verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet geoordeeld dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat er een risico op onderduiken bestaat.

De specifiek meegedeelde feitelijke gegevens in de bestreden beslissing, die door verzoekende partij niet worden betwist, met name dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, alsook de juridische verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet, en nu niet blijkt dat er enige betwisting over kan bestaan op welk objectief criterium de verwerende partij zich geënt heeft om het risico op onderduiken te beoordelen, kan *prima facie* niet leiden tot de vaststelling dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd zou zijn, nu de motieven evident zijn gelet op hun graad van vanzelfsprekendheid (cf. RvS 20 december 2017, nr. 12.662 (c)). De voorziene motivering stelt verzoekende partij in staat kennis te nemen van de redenen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van de overige aangevoerde bepalingen

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624). De Raad stelt vast dat verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoekende partij betwist niet dat zij in het Rijk verblijft zonder daarbij in het bezit te zijn van de vereiste documenten, met name ontbreekt haar een geldig visum. Zij maakt dan ook op het eerste gezicht niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte toepassing maakt van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :*

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Blijkens artikel 74/14, §3, van de Vreemdelingenwet kan de verwerende partij daarnaast ook afwijken van het geven van een termijn voor vrijwillig vertrek in de volgende gevallen:

“§ 3.

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;(...)”

In casu heeft de verwerende partij toepassing gemaakt van artikel 74/13, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet en geoordeeld dat er in hoofde van de verzoekende partij een risico op onderduiken bestaat.

De Raad wijst erop dat met de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 12 maart 2018, inwerkingtreding 22 maart 2018) artikel 1, § 1, 11°, van de Vreemdelingenwet in volgende zin werd gewijzigd:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

(..)

11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in §2 zal onderduiken;

(..)”

Artikel 1, §2, van de Vreemdelingenwet, ingevoegd bij voormelde wet van 21 november 2017, luidt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggedrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

Bijgevolg kan de verzoekende partij, gelet op voorgaande, niet dienstig voorhouden dat in de Belgische wetgeving zelf geen objectieve criteria zijn opgenomen op basis waarvan het risico op onderduiken moet worden beoordeeld. Thans bevat artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet immers een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (*Parl.St.* Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

In casu blijkt op het eerste gezicht dat de verwerende partij het risico op onderduiken ten aanzien van de verzoekende partij bepaalt op grond van het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken, omdat de verzoekster heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan een verwijderingsmaatregel wil houden. Verzoekende partij betwist dit niet en kan dan ook niet volhouden dat zij niet weet welk objectief criterium voor de toepassing van artikel 74/14 vervuld is.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij ook niet aan dat de verwerende partij op een onzorgvuldige manier de bestreden beslissing heeft genomen.

Het enig middel is niet ernstig.

2.3.2.2. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 8 EVRM, artikel 7 van het Handvest Grondrechten EU, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motivering.

In het verzoekschrift wordt het volgende gesteld:

“ 1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 3 EVRM en van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Verzoekster verwijst hiervoor naar het feitenrelaas.

De verzoekende partij is een Surinaams staatsburger, geboren op 19 november 1988 te Paramaribo (Suriname).

Verzoekster is in april 2016 België binnengekomen op legale wijze, via een visum C.

Verzoekster verbleef bij haar toenmalige vriend in België. Beide partners planden de aanvraag van een duurzaam verblijfsrecht op basis van de gezinshereniging. Tegelijk zag verzoekster uit naar werk in België, zodat zij haar toekomst hier verder kon opbouwen.

De aanvraag gezinshereniging liep vertraging op door strubbelingen in de relatie tussen verzoekster en haar vriend. In tussentijd bleef zij solliciteren en zoeken naar werk. De relatie tussen verzoekster en haar vriend kwam uiteindelijk tot een einde.

Verzoekster verbleef sindsdien te [...]

Zij verblijft bij haar broer: de heer [J.G.], geboren op 15 augustus 1984 (RR: [...]) in het bezit van een E-kaart) en zijn partner: mevr. [E.J.C.], geboren op 4 januari 1995 (RR: [...]), van Nederlandse nationaliteit.

Zij hebben samen twee kinderen: [J.V.J.], geboren op 24 september 2014 (van Nederlandse nationaliteit) en [J.Y.C.L.-Q.] geboren op 11 september 2016 (van Nederlandse nationaliteit).

Verzoekster heeft tevens nog een tante wonen te [...] (mevr. [T.A.A.], geboren op 20 januari 1978 en van Belgische nationaliteit).

Verzoekster speelt een belangrijke rol in het gezin van haar broer.

De bevalling van hun tweede kindje ([J.Y.C.L.-Q.]) ging uiterst moeizaam met veel complicaties, waardoor zij veel hulp nodig hadden na de bevalling. Verzoekster hielp hen hierbij (in ruil voor kost en inwonen).

Ook thans nog zorgt verzoekster voor de kinderen van haar broer.

Verzoekster is, nadat het gezin stilaan haar normale gang kon hervatten, beginnen uitzien om opnieuw te studeren. Zij wil graag ondernemer worden.

Door verzoekster werd hierom als student een aanvraag ingediend tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet bij de burgemeester van de stad Antwerpen. De woonstcontrole was positief, maar de beslissing werd door de Dienst Vreemdelingenzaken afgewezen.

Op 13 mei 2018 gingen verzoekster en haar broer opnieuw naar de gemeente voor een aanvraag tot gezinshereniging. Zij verkregen informatie over deze procedure en de documenten die zij dienden binnen te brengen.

Verzoekster verkreeg echter niet de tijd de nodige documenten te verzamelen en deze aanvraag in te dienen. Zij verkreeg een bijlage 13septies betekend.

Ook op 28 mei 2018 werd zij opnieuw aangetroffen in het pand van haar broer en zijn familie.

2. Deze elementen moeten betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Ook de verwerende partij is deze mening toegedaan, aangezien men in de bestreden beslissing ook zelf een belangenafweging uitvoert (met als resultaat: “een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien

in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt” – stuk 1, zowel pagina 1 als 2).

3. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- *een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;*
- *en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.*

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §§ 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

4 Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en familieleven, zoals de bestreden beslissing, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard.

Door de verwerende partij werd geen (zorgvuldig) onderzoek uitgevoerd naar deze (feitelijke) elementen, in het bijzonder met betrekking tot de afhankelijkheidsrelatie die zij heeft met haar broer en diens gezin (zijn vrouw en twee kinderen).

Ter herinnering; verzoekster verblijft bij haar broer: de heer [J.G.] geboren op 15 augustus 1984 (RR: [...]; in het bezit van een E-kaart) en zijn partner: mevr. [E.J.C.], geboren op 4 januari 1995 (RR: [...]), van Nederlandse nationaliteit. Zij hebben samen twee kinderen: [J.V.J.], geboren op 24 september 2014 (van Nederlandse nationaliteit) en [J.Y.C.L.-Q.], geboren op 11 september 2016 (van Nederlandse nationaliteit).

Verweerder stelt in de bestreden beslissing louter dat:

- *er geen “automatisch recht op verblijf” bestaat door de aanwezigheid van de broer van verzoekster;*
- *zij niet zou “aantonen” dat zij ten laste is van haar broer (en diens gezin);*
- *dat niet zou zijn aangetoond dat er geen “andere familieleden” kunnen helpen binnen het gezin;*

- dat de broer van verzoekster haar kan komen bezoeken in Suriname en dat zij contact kunnen houden met moderne communicatiemiddelen.

Verweerder houdt bij het opleggen van de bestreden beslissing derhalve geen (of onvoldoende) rekening met volgende elementen:

- het ononderbroken verblijf van verzoekster in België sinds april 2016 en bijgevoegd haar afwezigheid van Suriname;
- de afhankelijkheidsband tussen verzoekster en het gezin van haar broer en haar broer zelf: Verzoekster verblijft bij haar broer (te [...]). Hierdoor is zij in staat om te voorzien in haar levensonderhoud. Dit geldt des te meer omdat verzoekster in haar aanvraag tot machtiging van verblijf had opgemerkt dat haar financiële middelen zeer beperkt zijn en zij zelfs het geld ontbeert om terug te keren naar Suriname. Haar broer en zijn gezin zorgen voor haar, net zoals zij zorgt voor hun kinderen (zie verder hieronder). Dit wordt bevestigd doordat verzoekster werd aangetroffen in de woning van haar broer op 28 mei 2018 en haar verklaringen die zij heeft afgelegd. Verzoekster heeft bovendien geen legaal verblijf en geen inkomen (zij legt haar focus op het studies; zie ook hieronder). Zij is dus noodzakelijkerwijze afhankelijk van haar broer en diens gezin. Zij verkrijgt steun (in natura door het geven van onderdak, voedsel, kleding,), terwijl verzoekster zorgt draagt voor de kinderen (zie ook verder hieronder). Ook voor haar vertrek vanuit Suriname, heeft verzoekster steun ontvangen van het gezin van haar broer (stuk 2). Door de vrouw van haar broer, werd meermaals geld overgemaakt begin 2016. Dit bevestigt andermaal de afhankelijkheidsband tussen verzoekster en het gezin van haar broer, dewelke ook nu wordt verdergezet. Verzoekster en haar broer gingen ook samen naar de gemeente op 13 mei 2018 voor het indienen van een nieuwe aanvraag tot verblijf, hetgeen hun afhankelijkheid opnieuw aantoont. De bestreden beslissing die stelt dat deze afhankelijkheidsband niet is "aangetoond", is in strijd met deze feiten en getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid in hoofde van verweerder bij de beoordeling onder artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.
- De opleiding die verzoekster volgt, hetgeen de reden vormt waarom zij een aanvraag tot machtiging van verblijf als student indiende – dit bevestigt mede de afhankelijkheidsband die zij heeft met haar broer en zijn gezin;
- De bijzondere binding die verzoekster heeft met het gezin van haar broer, in het bijzonder met de twee kinderen. De bevalling van hun tweede kindje ([J.Y.C.L.-Q.J]) ging uiterst moeizaam met veel complicaties, waardoor zij veel hulp nodig hadden na de bevalling. Verzoekster hielp hen hierbij (in ruil voor kost en inwonen). Hierdoor heeft zij een bijzondere band ontwikkeld met de kinderen van verzoekster. Dit zorgde er tevens voor dat de broer van verzoekster en zijn vrouw zelf konden vaststellen dat verzoekster van goudwaarde is voor hun gezin. Daarom zorgt verzoekster ook thans nog voor de kinderen van haar broer. Daarom werd zij ook opnieuw aangetroffen op het adres van haar broer en diens gezin.
- Verzoekster heeft tevens nog een tante wonen te [...](mevr. [T.A.A.], geboren op 20 januari 1978 en van Belgische nationaliteit) met wie zij contact onderhoudt.

Uit het voorgaande blijkt dat de verweerder bij het treffen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Het blijkt niet dat een concrete afweging werd gemaakt betreffende de noodzakelijkheid en proportionaliteit van verzoekers verwijdering. Hieruit volgt een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet volgt eveneens uit deze vaststelling."

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster van oordeel is dat zij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven heeft, maar dat de verwerende partij geen (zorgvuldig) onderzoek gevoerd heeft naar de feitelijke elementen, in het bijzonder met betrekking tot de afhankelijkheidsrelatie die zij heeft met haar broer en diens gezin.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije*

(GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen:

“Betrokkene werd gehoord door politie van Antwerpen op 28.05.2018 en verklaart dat ze in België geen partner en kinderen heeft. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. (...) Het feit dat betrokkene broers (...) legaal in België verblijft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met het gezin van haar broer. Zij toont immers niet aan dat zij ten last is van haar broer. Betrokkene verklaart dat ze haar schoonzus mee helpt sinds de bevalling van haar tweede kind. Zij tonen niet aan dat er geen andere familieleden zijn die mee kunnen helpen binnen het gezin. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes broer kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Suriname en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring voert dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.”

Verzoekster betwist niet dat zij werd gehoord, noch voert zij aan dat hetgeen omtrent het gehoor in de bestreden beslissing wordt vermeld, niet correct of onvolledig zou zijn.

Uit het motief dat hierboven wordt weergegeven, blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met al de elementen die verzoekster heeft meegedeeld inzake een familieleven met haar broer en zijn gezin. Verzoekster licht niet concreet toe welke concrete elementen met betrekking tot haar familie- en privéleven niet mee zouden zijn genomen in de beoordeling.

Verzoekster verwijst in het verzoekschrift en ter terechtzitting op haar onafgebroken verblijf in België sinds 2016 en de afhankelijkheidsband tussen haar en het gezin van haar broer. De Raad verwijst in deze naar het arrest nr. 204 813 van 1 juni 2018: *“In casu toont verzoekster het bestaan van een dergelijke afhankelijkheidsband niet aan. Verzoekster heeft immers verklaard haar broer en schoonzus te hebben bijgestaan tijdens en vlak na de moeilijke bevalling van haar schoonzus. Zij gaf zelf aan dat de baby en haar schoonzus ondertussen gezond zijn en haar broer voor het onderhoud van het gezin zorgt en ook voldoende geld aan de kant heeft gezet om verzoeksters studies te betalen. Uit het feitenrelaas kan niet worden afgeleid dat de aanwezigheid van verzoekster in het gezin onontbeerlijk zou zijn. Bovendien kan nog worden vastgesteld dat verzoekster op 2 april 2016 in België is aangekomen voorzien van een visum C en zij sedert het verstrijken van haar visum op illegale wijze in België heeft verbleven. Verzoekster wist dat haar verblijf in België al die tijd precair was. Zij heeft immers slechts op 5 oktober 2017 een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend. Dat verzoekster ondertussen een sociaal leven heeft opgebouwd in België doet hieraan geen afbreuk. Waar zij nog wijst op de band die zij ondertussen zou hebben opgebouwd met de kinderen van haar broer kan verwerende partij worden bijgetreden waar zij stelt dat verzoekster bij haar initiële aanvraag op geen enkel ogenblik gewag heeft gemaakt van een hecht gezinsleven met haar broer. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster in hoofdzaak naar België is gekomen met het oog op een verblijf bij haar vriend en dat zij, nadat deze relatie beëindigd was, ingetrokken was bij haar op dat ogenblik net in België aangekomen broer om (hem en) haar schoonzus te ondersteunen bij de moeilijke bevalling van hun tweede kindje. Verzoekster toont derhalve het bestaan van een gezinsleven met haar broer niet aan. Ook voor wat betreft de door haar aangevatte studies kan niet worden afgeleid dat een tijdelijke scheiding met het oog op het zich in regel te stellen met de vigerende vreemdelingenwet kennelijk onredelijk zou zijn.”*

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aangetoond, evenmin als een schending van de materiële motiveringsplicht in dit verband.

Het tweede middel is niet ernstig.

3.3. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juni tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

M.-C. GOETHALS